

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. Auaritiam nec mortuis parcere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

zurus esset. Nolebat obsignatum aperire horreum, ne quid de condito minueretur. Panis unus singulis diebus deputabatur, qui tenacem vix satiare posset. Comperi etiam viri fidem, si quando ei onum esset appositum, queri, quòd pullus esset occisus. Hoc ego scribo, ut cognoscatis vindicem esse Dei iniustiam, qua lachrymas pauperum vestro ulciscatur iniunio. Hæc Ambrosius.

Quæ confirmantur quotidiana experientia eorum, quibus pecunia est pro anima, argentum pro sanguine, aurum pro vita; nam hanc malunt fundere, quàm nummos perdere. Quæ S. Asterius grauitè & disertè his verbis confirmat. *Anarus propinquus est odiosus, famulus grauis, amicus inutilis, exteris difficilis, & vix affabilis, vicinis molestus, uxori malus contubernalis, liberorum parcus atq; sordidus educator, sui ipsius malignus curator, noctu interdumq; sollicitus, & cogitabundus, secum ipse loquens ac differens, eorum more, qui mente exciderunt, & in insaniam lapsi sunt, deniq; cum omnibus abundat, tamquàm omnium egenus ingemiscit; presentibus non fruitur; qua absunt, anxie quaritat; proprijs non vititur; & ad aliena oculos adicit. Multi (inquit) in istius grege agni: stabula vix capiunt, planicies ac pascua tota reguntur. At si pinguem & bene habitam ouem vicini viderit, misso proprio grege in vnâ, & alienam illam cupiditate fertur. Atque ita quæ de bobus, equis, agris. Omnium copia rerum edes coangustat, sine vsu, sine fructu. Nullum enim percipere fructum voluptatis potest, quisquis insatiabilis: estq; domus eius similis conditorijs, siue sepulchris, qua sæpe plena sunt auro atq; argento, cum qui utatur existat nemo. Corpus auari non alitur; anima nihil lucratur, quia non exuberat è dextera eius elemosyna. Quis autem laboris & ærumna finis? Dicat eorum aliquis, quos hic morbus corripuit. Multos equidem ipse noui, qui etiam cum in morbo cubant, pecuniam salute sua magis ament, & astiment. Nam si fortè medicus remedium eis parabile prescribit, ac parui pretij, ex apio puta, thymo, vel anetho, qua passim obuia sunt, & paruo comparantur, sine mora consilio obtemperant. Si verò medicamentorum eiusmodi mentio, que ex pluribus componuntur, & vel ex pharmacopolio, vel ex vnguentaria petenda sunt, animam potius exhalent, quàm crumenam soluant. Quid mirum, cum mente & cogitationibus terreni sint, terrestriù possessionem rerum vitam & spiritum ducunt.*

Quid jam mirum, si in alios sæuit, qui amore diuitiarum se ipsa

XII.

S. Asterius
hom. de auaritia.

XIII.

ipsum occidit? Priami filius Polydorus, initio belli Troiani, ad Polymnestorem Thraciae regem, cum magna vi auri à patre missus, ut si contingeret Troiam capi, ipse genus & urbem posset instaurare; auri cupiditate, à rege barbaro interfectus est. Quod Poëta, his versibus deplorat.

Virgil. lib. 3.
Æneid.

*Hunc Polydorum auri quondam cum pondere magno
Infelix Priamus, furtim mandarat alendum
Troicio regi: cum iam diffideret armis
Dardanie: cuiusq; urbem obsidione videret.
Ille, ut opes fracta Teucrum, & fortuna recessit,
Res Agamemnonias, victriciaq; arma secutus,
Fas omne abruptit: Polydorum obruncat, & auro
Vi potitur. Quid non mortalia pectora cogis
Auri sacra fames?*

Tertull. in
Apolog. c. 37.

Neque in fabulis duntaxat hoc facinus desletur, sed etiam in sacris historijs, quæ docent avaritiam etiam mortuis esse infestam, quos de requie sepultura, ut Tertullianus loquitur, de *asflo quodam mortis, jam alios, jam nec totos*, affectu planè illiberali & muliebri, immò canino, auellit, dissecat, distrahit. Ad quam avaritiæ in defunctos feritatem auertendam, tradit Onuphrius, veteres consueuisse pretiosam vestè qua plerumq; cadauer inuoluebant, varijs locis conserpere ac forare, quòd alioqui rapacitati pateret, & abijciendi corporis occasionem ingereret. Indicant eum morem etiam ver-

Onuphr. lib.
deritu sepeli-
endi mor-
tuos.

Orig. in c. 1.
Iob.

ba Origenis, ad illud Iob: *Conscidit vestimenta sua*. Sic enim ille Iobum aduersarios affantem inducit. *Si me mortuum astimatis, o inimici, anticipem in pretiosam meam sepulturam conscindere pretiosas atq; regales meas vestes, ut nec post mortem gaudeatis eos possidentes*. Et addit: *Puto, quòd ex illo consueverunt homines, cum pretiosam sepulturam cuiuslibet miserint, conscindunt eam: ne aliqui scelesti & ipsum corpus proieciant, & ipsam pretiosam sepulturam possideant*. Contra quod flagitium, more suo, luculentè disputat D. Chrysostramus, & Isidorus Pelusiota, qui videri possunt. Ex his satis apparet, neque mortuos à peccatis his manibus esse tutos atque incontaminatos.

S. Chrysostr.
hom. 35. in 1.
ad Corinth.
Isidor. Pelus.
lib. 2. epist.
146.

Quantò minùs securi erunt viuentes, quorum minor esse solet reuerentia? Est enim aliquid, quod natura in mortuis reueretur, & refugit lædere.

Hanc